

Sygn. akt VII U 1343/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Jarosław Matuszczak

Protokolant: referent stażysta Magdalena Szczygieł

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2015 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z odwołania T. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 1 czerwca 2015 r. nr (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 01.06.2015 r. znak: ENMS/25/010061725 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 22.04.2015 r. odmówił wypłacenia T. T. emerytury za okres od grudnia 2013 r. do kwietnia 2014 r. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy wskazał, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 09.01.2014 r. przyznano mu prawo do emerytury od dnia 03.07.2013 r. a decyzją z dnia 20.02.2014 r. poinformowano go o zawieszeniu jej wypłacania ze względu na kontynuowanie zatrudnienia. Po złożeniu przez ubezpieczonego świadectwa pracy z dnia 14.04.2014 r. podjęto jej wypłatę od dnia 01.04.2014 r.

(Decyzja – k. 115 akt ubezpieczeniowych).

Powyzszą decyzję w całości zaskarżył T. T. wnosząc o jej uchylenie poprzez uznanie, że emerytura za okres od grudnia 2013 r. do kwietnia 2014 r. jest należna oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje odwołanie podniósł następujące twierdzenia:

1. Stan faktyczny sprawy jest jednakże znacznie szerszy i zasługuje na analizę, również w kontekście zasad sprawiedliwości społecznej oraz zasad współżycia społecznego.

2. W dniu 20 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zobowiązał skarżącego do zwrotu nienależnie pobranego w ocenie organu świadczenia rehabilitacyjnego z funduszu chorobowego w kwocie 16 713,39 zł za kres od 16 grudnia 2013 r. do 14 kwietnia 2014 r. Organ uznał wówczas, iż skarżący posiada uprawnienia do emerytury od dnia 3 lipca 2013 r., a zatem świadczenie pobrane za okres od 5 grudnia 2013 do 14 kwietnia 2014 jest nienależnie pobrane i podlegać winno zwrotowi. Skarżący złożył w dniu 30 lipca 2013 r. (data wpływu do sądu) odwołanie od tej decyzji do Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku.

3. Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku przyznał Skarżącemu prawo do emerytury. Ustalenie prawa do emerytury po tak długim czasie od złożenia pierwszego wniosku nastąpiło z winy organu. Gdyby organ od początku zgodnie z wnioskiem wnioskodawcy złożonym pierwotnie rozpoczął wypłatę emerytury, ubezpieczony nie musiałby korzystać ze świadczenia rehabilitacyjnego.

4. W okresie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego karzący nie uzyskiwał żadnych innych dochodów oprócz pobierania tego świadczenia.

5. Ostawa organu narusza zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, która to zasada wynika z przepisu art. 2 Konstytucji RP.

6. Zgodnie z art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano urzędu decyzję o jej wznowieniu, chyba że jak stanowi ust. 3 art. 135 wstrzymanie wypłaty świadczenia nastąpiło na skutek błędu organu rentowego to wypłatę wznawia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano. W ocenie skarżącego należy uwzględnić jego pierwotny wniosek (w aktach organu) uznać, że wstrzymanie wypłaty (poprzez nie uznanie prawa) nastąpiło na skutek błędu organu rentowego, a zatem wypłatę powinno się wznowić (rozpocząć) od miesiąca, w którym je wstrzymano.

(odwołanie – k. 2 – 5)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że decyzje wydano na podstawie art. 100, 103a i art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2015 r. 3z. 748). Wyrokiem z dnia 09.01.2014 r., sygn. akt VII U 1882/13 Sąd Okręgowy w Gdańsku, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przyznał Ubezpieczonemu prawo do emerytury z od dnia 03.07.2013 r. Decyzją z dnia 20.02.2014 r. (karta 57 akt) wykonując powyższy wyrok organ rentowy przyznał prawo do emerytury w kwocie zaliczkowej, przy czym w związku z kontynuowaniem zatrudnienia przez T. T. nie podjął wypłaty z uwagi a treść przepisu art. 103a ustawy emerytalnej. Ubezpieczony w dniu 15.04.2014 r. złożył świadectwo pracy dnia 14.04.2014 r. z (...) sp. Z o.o. z siedzibą w T.. Wobec powyższego decyzją z 14.05.2014 r. (karta 80 akt) Zakład Ubezpieczeń Społecznych podjął wypłatę świadczenia od dnia 01.04.2014 r.. Ubezpieczony pobierał zasiłek chorobowy do dnia 15.12.2013 r. (karta 5 akt 101300/814/778/2013).

(odpowiedź na odwołanie – k. 6 – 6v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. T. urodził się w dniu (...) Wiek 60 lat ukończył zatem w dniu 03 lipca 2013 r. Nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Okoliczności bezsporne, nadto akta ubezpieczeniowe, plik emerytalny: wniosek – k. 1 – 4.

W dniu 10.06.2013 r. ubezpieczony wniósł o przyznanie mu wcześniejszej emerytury.

Decyzją z dnia 28.06.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił przyznania mu emerytury. Na skutek odwołania wniesionego przez T. T., wyrokiem z dnia 09.01.2014 r., sygn. akt VII U 1882/13 Sąd Okręgowy w Gdańsku, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przyznał Ubezpieczonemu prawo do emerytury z od dnia 03.07.2013 r. i stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Wyrok uprawomocnił się w dniu 06.02.2014 r.

Okoliczności bezsporne, nadto akta ubezpieczeniowe, plik emerytalny: wniosek – k. 1 – 4, decyzja z dnia 28.06.2013 r. – k. 29, akta sprawy VII U 1882/13: wyrok z uzasadnieniem – k. 56 – 60, zarządzenie o prawomocności – k. 62.

Ubezpieczony pobierał zasiłek chorobowy od dnia 17.06.2013 r. do dnia 15.12.2013 r. Decyzją z dnia 17.01.2014 r. T. T. przyznano prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od dnia 16.12.2013 r. do dnia 15.03.2014 r.

Okoliczności bezsporne, nadto akta ubezpieczeniowe, plik (...): zestawienie świadczeń k. 7, decyzja ZUS o przyznaniu świadczenia – k. 8; plik emerytalny: zaświadczenie pracodawcy – k. 66.

Decyzjami z dnia 20.02.2014 r. ubezpieczonemu przyznano zaliczki na poczet przysługującej mu emerytury od dnia 03.07.2013 r. W pierwszej decyzji wskazano także, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu, gdyż ubezpieczony kontynuuje zatrudnienie.

Okoliczności bezsporne, nadto akta ubezpieczeniowe, plik emerytalny: decyzje z dnia 20.02.2014 r. – k. 57 – 57v, 59.

Ubezpieczony z dniem 14.04.2014 r. zakończył zatrudnienie w (...) sp. z o.o. z siedzibą w T.. W dniu 15.04.2014 r. złożył świadectwo pracy Wobec powyższego decyzją z 14.05.2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podjął wypłatę świadczenia od dnia 01.04.2013 r. o dnia 15.12.2013 r.

Okoliczności bezsporne, nadto akta ubezpieczeniowe, plik emerytalny: świadectwo pracy – k. 62 – 62v, decyzja z dnia 14.05.2014 r. karta 80.

Decyzją z dnia 20.05.2014 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych zobowiązał T. T. do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń z tytułu świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 16.12.2013 r. do dnia 14.04.2014 r. w kwocie 16.713,39 zł.

Okoliczność bezsporna, nadto akta ubezpieczeniowe, plik (...): informacja o wysokości salda – z dnia 04.12.2014 r. – brak nr karty, decyzja ZUS z dnia 20.05.2014 r. – brak nr karty.

W dniu 20.04.2015 r. T. T. wniósł m.in. o wypłatę należnego świadczenia (emerytury) za okres od grudnia 2013 r. do kwietnia 2014 r. należnego na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 09.01.2014 r. sygn. akt VIII U 1882/13.

Decyzją z dnia 20.04.2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wypłaty emerytury za wskazany okres, z uwagi na zawieszenie jej wypłaty w związku z kontynuacją zatrudnienia w

Okoliczność bezsporna, nadto akta ubezpieczeniowe, plik emerytalny: wniosek – k. 111.

Sąd zważył, co następuje:

I. Ocena dowodów:

Powyższy stan faktyczny był niesporny między stronami i znajdował potwierdzenie w nie podważanych co do autentyczności i treści dokumentach urzędowych i prywatnych. Z tego względu Sąd nie miał wątpliwości, co do przyznania przez strony wzajemnych twierdzeń o okolicznościach faktycznych.

II. Podstawa prawna rozstrzygnięcia.

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity obowiązujący w chwili wydania zaskarżonej decyzji z dnia 15 października 2013 r. Dz.U. z 2013 r. poz. 1440;

dalej przywoływana jako ustawa emerytalna) świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Natomiast zgodnie z art. 100 tej ustawy, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust. 2.(ust. 1). Jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia.(ust. 2).

W myśl zaś art. 103a ustawy emerytalnej, prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

W sprawie nie było wątpliwości, że T. T. przysługiwała emerytura od dnia 03.07.2013 r. Wynikało to jednoznacznie z wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanego w sprawie o sygn. akt VII U 1882/13. Gdyby nie zachodziły żadne negatywne przesłanki do wypłaty emerytury, zgodnie z cytowanym art. 129 ustawy emerytalnej, od lipca 2013 r. winien otrzymywać emeryturę.

Jednocześnie jednak równie niewątpliwe było to, że ubezpieczony kontynuował zatrudnienie u pracodawcy na rzecz którego wykonywał je przed dniem nabycia prawa do emerytury (...) Sp. z o. o. w T. oraz to, że w czasie tego zatrudnienia pobierał zasiłek chorobowy m.in. po dniu 03.07.2013 r. do dnia 15.12.2013 r., a następnie od 16.12.2013 r. do 14.04.2014 r. świadczenie rehabilitacyjne.

Jego zachowanie wypełniło zatem hipotezę normy prawnej zawartej w art. 103a ustawy emerytalnej (kontynuacja zatrudnienia), co uzasadniało zawieszenie prawa do emerytury oraz hipotezę normy prawnej z art. 100 ust. 2 tej ustawy, co powodowało, że prawo do emerytury mógł uzyskać w momencie zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego.

Po to zatem, by T. T. mógł uzyskać prawo do emerytury i pobierać to świadczenie, potrzebne było kumulatywne spełnienie dwóch przesłanek: zaprzestanie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego i zakończenie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy.

Przesłanki te zostały spełnione w dniu 14.05.2014 r., kiedy to ubezpieczony i pracodawca rozwiązali za porozumieniem stron stosunek pracy. Skutkowało to odpadnięciem podstawy do dalszej wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego (wobec zaktualizowania się prawa do emerytury – art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, tekst jednolity Dz.U. z 2014 r. poz. 159 ze zm.).

Trafnie zatem organ rentowy rozpoczął wypłacanie emerytury od dnia 01.05.2014 r.

Wbrew twierdzeniom zawartym w odwołaniu, w sprawie nie może mieć zastosowania art. 135 ust. 3 ustawy emerytalnej, stanowiący, iż jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego, wypłatę wznawia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu. W sprawie nie doszło bowiem do jakiegokolwiek błędu organu zarówno w odmowie przyznania emerytury jak i w zawieszeniu prawa do emerytury i związanego z tym w myśl art. 134 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej wstrzymania wypłaty świadczenia.

Odnosnie tej pierwszej okoliczności (druga została omówiona w poprzednim akapicie) zaznaczenia wymaga, że Sąd Okręgowy w Gdańsku przyznając prawo do emerytury, nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu emerytury, zatem dywagacje ubezpieczonego w tej mierze są nieuprawnione.

Nie ma również podstaw by zastosować w sprawie bliżej niesprecyzowane przez ubezpieczonego w odwołaniu zasady współżycia społecznego z uwagi na konieczność zwrócenia przez niego nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego. Do złagodzenia rygorów prawa ubezpieczeń społecznych nie stosuje się ani art. 5 k.c., ani art. 8 k.p.. Przepisy te mają charakter przepisów prawa publicznego. Rygoryzm prawa publicznego nie może zaś być łagodzony konstrukcją nadużycia prawa podmiotowego przewidzianą w art. 5 k.c. lub art. 8 k.p. Zatem dochodząc świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie można powoływać się na zasady współżycia społecznego (por. z wielu: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 października 2013 r. III AUa 274/13, opubl. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych, www.orzeczenia.ms.gov.pl).

Z tych względów sąd oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 ust. 2 i 103a ustawy emerytalnej.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...) (...) K. S.

3. (...)

(...)

(...)

.....

(...).....(.....)